

Sygn. akt VIII U 373/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o składki

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 28 grudnia 2015 r. **nr** (...)

1. oddala odwołanie,
2. nowy wniosek ubezpieczonego J. C. o umorzenie składek na ubezpieczenie zdrowotne i rozłożenie na raty należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.,
3. odstępuje od obciążenia ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 373/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wydał decyzję na mocy której określił wysokość zadłużenia J. C. z tytułu składek w wysokości 1.551,46 zł, w tym na ubezpieczenie społeczne za okres od kwietnia 2015 r do sierpnia 2015 r w kwocie 713,23 zł oraz należne odsetki w kwocie 7,00 zł, ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2015 r do sierpnia 2015 r w kwocie 838,23 zł oraz należne odsetki w kwocie 26,00 zł.

J. C. złożył odwołanie od decyzji, podnosząc że nie kwestionuje wysokości zadłużenia określonego w decyzji, ubezpieczony powołał się na trudną sytuację materialną. Wskazał, że zwrócił się do ZUS o rozłożenie płatności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne na raty i umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodził się na rozłożenie składek na ubezpieczenie społeczne na raty, w konsekwencji czego doszło do podpisania w dniu 01.02.2016 r umowy. Zdaniem odwołującego ZUS bezpodstawnie wydał zaskarżona decyzję obligująca go do spłaty zadłużenia określonego w decyzji, bowiem strony zawarły umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. C. w spornym okresie tj kwiecień 2015 r – sierpień 2015 r prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. Nie pozostawał w tym okresie w stosunku pracy.

Zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za okres od kwietnia 2015 r do sierpnia 2015 r wynoszą 713,23 zł, na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2015 r do sierpnia 2015 r wynoszą 838,23 zł.

W dniu 1 lutego 2016 r J. C. zawarł z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Składki spłaca w terminach określonych w umowie. Nie występował do ZUS o rozłożenie na raty składek zdrowotnych.

Decyzją z dnia 27 stycznia 2016 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił J. C. umorzenia należności na ubezpieczenie zdrowotne.

Na rozprawie w dniu 04 maja 2016 r odwołujący złożył wniosek o umorzenie składek na ubezpieczeni zdrowotne, ewentualnie o rozłożenie na raty należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Powyższy stan faktyczny był między stronami bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Zgodnie z treścią art. 6 ust 1 i pkt 1, pkt 5 i art. 12 ust 1 ustawy z dnia 13.10.1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2015 nr 121z poz zm) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi (pkt 5).

Ubezpieczony w spornym okresie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej. Bezspornym była okoliczność, iż nie spełniał warunków do objęcia go obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi z innych tytułów.

Niekwestionowana była wysokość zadłużenia ubezpieczonego wskazanego w zaskarżonej decyzji z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne jaki i zdrowotne.

Treść zaskarżonej decyzji organu rentowego określa sądowi rozpoznającemu odwołanie zakres rozpoznania, tzw. granice rozpoznania. W związku z wniesionym odwołaniem Sąd zbadał prawidłowość, zasadności decyzji ZUS, w której w stwierdzono wysokość zadłużenia. Wysokość zadłużenia jak podkreślono powyżej nie była sporna między stronami.

Wydanie przez ZUS decyzji określającej wysokość zadłużenia, po zawarciu umowy o rozłożenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, nie niweczy zawartej pomiędzy stronami umowy. Ubezpieczony realizuje umowę, spłacając zadłużenie w terminach i wysokości wskazanych w umowie. Zaskarżona decyzja ma charakter deklaratoryjny potwierdzający istnienie i wysokość zadłużenia ubezpieczonego.

Reasumując, zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa i stąd Sąd z mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji jako bezzasadne.

Nowy wniosek ubezpieczonego o umorzenie składek na ubezpieczenie zdrowotne i rozłożenie na raty należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, sformułowany na rozprawie w dniu 04 maja 2016 r, na mocy art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu.

Jeżeli po wniesieniu odwołania od decyzji w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych zostanie zgłoszone nowe żądanie (czy to w odwołaniu, czy też w toku postępowania sądowego), sąd nie może go rozpoznać i zobowiązany jest je przekazać do rozpoznania organowi rentowemu w myśl przepisu art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. (wyrok SN z dnia 25 maja 1999 r., II UKN 622/98, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 591 i wyrok SN z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518 oraz wyrok SA w Lublinie z dnia 20 marca 2013 r., III AUa 72/13, LEX nr 1293661; wyrok SA w Łodzi z dnia 29 stycznia 2013 r., III AUa 738/12, LEX nr 1280507 i wyrok SA Szczecin z dnia 22 stycznia 2013 r., III AUa 670/12, LEX nr 1286637). Sąd nie może bowiem rozstrzygać o roszczeniach ubezpieczonego, co do których organ rentowy nie wypowiedział się w decyzji.

Na mocy art. 102 kpc Sąd odstąpił od obciążania ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegranej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Powyższy przepis stanowi wyjątek od reguły ponoszenia kosztów procesu przez stronę przegrującą. W postanowieniu z dnia 24 października 2013r. sygn. IV CZ 61/13 (LEX nr 1389013) Sąd Najwyższy wskazał, iż hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu.

Odstępując od obciążania ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego, Sąd miał na uwadze trudną sytuację materialną ubezpieczonego, który nie pracuje, pozostaje bez środków do życia, korzysta z pomocy społecznej.

(-) SSR del Magdalena Kimel